

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 11Co/11/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2518200344  
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2518200344.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: T. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX/XC, P., o zaplatenie 1.735,53 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 18. októbra 2018, č.k. 19Csp/12/2018-51, takto

### rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 1.104,39 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.104,39 Eur od 04.10.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 27,26%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 3, 5 a 11, § 544 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), ako aj § 1 ods. 1, § 2 písm. g), § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keď dospel k záveru, že posudzovaný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je od svojho vzniku zmluvným vzťahom medzi spotrebiteľom a dodávateľom a zmluva, ktorá bola medzi nimi uzatvorená, je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná len čiastočne. Po zhodnotení zisteného skutkového stavu mal súd za to, že strany uzavreli dňa 17.02.2015 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500103835, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1.500 Eur, pričom z právneho hľadiska ide o spotrebiteľský úver, ktorý musí spĺňať náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Z obsahu zmluvy vyplýva, že žalovanému bol schválený úver vo výške 1.500 Eur s tým, že mal povinnosť zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur, ktorý bol ihneď žalobcom odpočítaný od sumy úveru a na účet žalovaného bola pripísaná len čiastka 1.350 Eur. Preskúmaním uvedenej úverovej zmluvy súd zistil, že uzavretá úverová zmluva nespĺňa náležitosti stanovené v § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. V zmluve je totiž v kolónke označenej ako celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť uvedená suma 2.131,14 Eur, avšak táto suma nie je správna, nie je to suma, ktorá predstavuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

Podľa zmluvy mal žalovaný splácať úver v 42 mesačných splátkach po 47,17 Eur a zmluva špecifikuje jednotlivé splátky, čo do výšky istiny a úroku. Zo zmluvy a oznámenia veriteľa o schválení úveru vyplýva dlžníkovi (žalovanému), že mal mesačne splácať nielen samotný úver, ale platiť aj splátky podľa Dohody o poskytnutí služby spolu vo výške 81,87 Eur. Žalobcom nebola Dohoda o poskytnutí služby súdu predložená a súd tým nemohol preskúmať jej obsah. Zo zmluvných dojednaní, ktoré tvoria prílohu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ktoré boli vyjadrené v čl. 14. vyplýva, že veriteľ poskytoval aj služby, ktoré boli doplnkové bez bližšej špecifikácie na základe samostatnej Dohody o poskytovaní služieb a podľa dlžníkom prejavenej vôle. Výška odplaty za tieto služby sa riadila sadzovníkom poplatkov. Súd však nemal preukázané podpísanie dohody o poskytnutí doplnkových služieb, na základe ktorej by mal žalovaný platiť ďalšie splátky vo výške 34,70 Eur. Žalobca nedoložil Dohodu o poskytnutí služieb, preto keď žalovaný mal uhrádzať splátku spolu 81,87 Eur, výška splátky bola stanovená bez platne uzatvorenej Dohody o poskytovaní služieb. V zmluve o spotrebiteľskom úvere tým bol nesprávne uvedený údaj o RPMN a celkovej čiastke, ktorú bol spotrebiteľ povinný zaplatiť. Ak mal žalovaný zaplatiť 42 mesačných splátok po 81,87 Eur (žalovaný aj uhradil tri splátky), spolu by celková suma, ktorú mal zaplatiť predstavovala čiastku 3.438,54 Eur, k čomu ale bolo potrebné pripočítať aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur. Následne celková čiastka predstavovala sumu 3.588,54 Eur. V zmluve bola nesprávne vyčíslená celková čiastka vo výške 2.131,14 Eur. Z týchto skutočností možno vyvodiť záver, že žalovaný ako dlžník bol zavádzajúcim spôsobom informovaný o celkovej čiastke, ktorú bol povinný veriteľovi zaplatiť. Uvedený nedostatok mal vplyv aj na určenie výšky RPMN. Podľa zmluvy bola RPMN vo výške 25,05%, aj keď reálna RPMN bola na úrovni 87,92% (<.). Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe a do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ak spotrebiteľ musí navyše zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby uzavrieť, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Celkové náklady spotrebiteľa tvoria základ pri výpočte RPMN, a ak žalobca do výpočtu RPMN nezahrnul aj náklady spojené s Dohodou o poskytnutí služby, RPMN bola v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne a v neprospech spotrebiteľa. Navyše súd uvádza, že RPMN bola v zmluve uvedená v nesprávnej výške aj v prípade, že by súčasťou zmluvy nebola Dohoda o poskytnutí služby, keď RPMN bola uvedená vo výške 25,05%. Ako už bolo uvedené vyššie, žalovaný mal podľa zmluvy úver vo výške 1.500 Eur splácať v 42 mesačných splátkach po 47,17 Eur (istina a úroky) a uhradiť poplatok 150 Eur za poskytnutie úveru, pri ktorých údajoch je výška RPMN 25,75% (<.) a nie 25,05% ako bolo uvedené v zmluve. RPMN tak bola v zmluve uvedená v neprospech spotrebiteľa. Zmluva navyše uvádza nesprávny údaj aj o priemernej RPMN na úrovni 34,42%, pritom RPMN podľa štatistických údajov zverejnených Ministerstvom financií SR bola za 4. štvrťrok 2014 na úrovni 19,37% pri obdobných spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd vyhodnotil spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov, keďže v zmluve boli nesprávne uvedené údaje o celkovej čiastke, ktorú bol spotrebiteľ povinný zaplatiť a o výške RPMN a priemernej RPMN. Z dokazovania vyplýva, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1.500 Eur, ktorý sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Povinnosťou žalovaného bolo vrátiť žalobcovi uvedenú sumu úveru (istinu). Žalovaný doposiaľ zaplatil splátkami čiastku 245,61 Eur a okrem toho hneď pri poskytnutí úveru mu bol zrazený poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur. Po zohľadnení týchto platieb celková suma, ktorú mal žalovaný ešte zaplatiť žalobcovi bola 1.104,39 Eur (1.500 Eur - 245,61 Eur - 150 Eur), v ktorej časti súd podanej žalobe ako opodstatnenej vyhovel a vo zvyšnej časti, spolu s k nej prislúchajúcim príslušenstvom, žalobu ako nedôvodnú zamietol. Vzhľadom na to, že žalovaný sa s plnením svojho peňažného záväzku dostal do omeškania, súd ho zaviazal aj na zaplatenie úrokov z omeškania z dlžnej sumy v žalobcom požadovanej výške 5,05% ročne, ktorá výška bola v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády zo sumy 1.104,39 Eur od 04.10.2015 (Oznámenie o zosplatnení bolo žalovanému doručené dňa 18.09.2015, pričom dlh mal žalovaný splatiť do 15 dní od doručenia zosplatnenia) do zaplatenia. Keďže v danom prípade išlo o spotrebiteľskú zmluvu, výšku úrokov súd priznal s poukazom na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. vo výške 5,05% ročne a vo zvyšnej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Okrem vyššie konštatovaných väd náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd poukazuje zvlášť na zmluvnú podmienku uvedenú v článku 8. SANKCIE, bod 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 17.02.2015. Jedná sa o text upravujúci záväzok dlžníka platiť zmluvnú pokutu v konkrétne uvedenej výške. Táto zmluva, ako už súd konštatoval vyššie, je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávateľia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia)

s formulárovým obsahom s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačení tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Dôkazné bremeno, že dojednanie o zmluvnej pokute bolo individuálne dohodnuté, bolo na žalobcovi ako dodávateľovi, a preto bolo nevyhnutným v súlade s § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka predmetnú zmluvnú podmienku nepovažovať za individuálne dojednanú. K základným princípom úpravy spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky, teda také zmluvné dojednania, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takýchto podmienok. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách, Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Zmluvná pokuta je zabezpečovacím prostriedkom a vyjadruje peňažnú sumu, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi, ak poruší svoju zmluvnú povinnosť. Podstatnou náležitosťou dohody o zmluvnej pokute je určenie jej výšky alebo spôsobu jej určenia. Výška zmluvnej pokuty nie je zákonom limitovaná, avšak nemôže byť v rozpore so zásadou zakotvenou v ustanovení § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z tohto ustanovenia výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. V prípade, že ide o spotrebiteľský vzťah, musí ísť o takú dohodnutú zmluvnú pokutu, ktorá obstojí v rámci povinnej súdnej kontroly neprijateľných podmienok so zreteľom na povahu, obsah a všetky osobitosti právneho úkonu, so zreteľom na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy a v neposlednom rade i so zreteľom na sankcionovanie nesplnenia povinností na strane oboch účastníkov zmluvy. V tejto veci už pri samotnom uzatváraní zmluvy je prísnejšie, resp. výlučne sankcionovaný zmluvnou pokutou len jeden účastník zmluvy, a to spotrebiteľ, teda výrazne v neprospech jedného účastníka zmluvy, čo už samo o sebe spôsobuje nerovnováhu v povinnostiach oboch účastníkov. Súd uvedený text zmluvnej pokuty hodnotí ako predtlačení a vopred naformulovaný, bez možnosti, aby spotrebiteľ mohol do textu, konkrétnej výšky zmluvnej pokuty zasiahnuť. Zmluvná pokuta predstavuje osobitný sankčný nástroj, ktorý by mal byť medzi stranami vždy individuálne vyjednaný. Sankcia vo forme zmluvnej pokuty, ktorá bola uvedená v neprehľadnom texte zmluvy v bode 8.1 písanom drobným písmom, nenapĺňa zákonnú požiadavku písomného dojednanie zmluvnej pokuty v zmysle § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na charakter dojednanie a začlenenie v texte právneho úkonu, nemôžu byť žiadne pochybnosti, že predmetná zmluvná pokuta nebola dojednaná individuálne. O individuálnom dojednaní nemožno hovoriť v prípade, keď si spotrebiteľ zvolil určitú formu záväzku, avšak musí prijať celý súbor opatrení a dojednaní ustanovených v zmluve, minimálne ich nemôže vylúčiť. Zároveň je potrebné uviesť, že Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi neobsahovalo údaj o zmluvnej pokute, pritom sa ako sankcia za omeškanie vo formulári uvádza úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne. Spotrebiteľ bol týmto dodávateľom zavádzaný a mohol sa preto mylne domnievať, že jedinou sankciou za omeškanie bol úrok z omeškania. Uvedené ustanovenie jednoznačne sponchyňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku v prípade omeškania. Neprimeraná bola aj výška zmluvnej pokuty 0,04% denne z dlžnej sumy, resp. 14,6% ročne za stavu, keď sadzba zákonného úroku z omeškania bola na úrovni 5,0%. Na základe vyššie uvedeného, preto súd zmluvné dojednanie obsiahnuté v článku 8. SANKCIE, bod 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 17.02.2015, ktorého obsahom je dojednanie zmluvnej pokuty posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To spôsobuje jej absolútnu neplatnosť, a preto neprichádza do úvahy ani aplikácia ustanovenia § 545a Občianskeho zákonníka, v ktorom je upravené moderačné právo súdu na zníženie neprimerane vysokej zmluvnej pokuty. Ak teda odvodzuje žalobca ako dodávateľ svoj nárok na zmluvnú pokutu zo zmluvnej podmienky, ktorá nebola individuálne dohodnutá, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na úkor spotrebiteľa, t.j. zo zmluvnej podmienky ktorá je neplatná, nemožno žalobcovi priznať plnenie z takejto neplatne dojednanej zmluvnej podmienky, a preto súd žalobu v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty zamietol. Vo vzťahu k nároku na náhradu nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 97,60 Eur, pozostávajúcich z nákladov za zasielanie Pokusu o zmier žalovanému pred začatím súdneho konania, žalobca nepreukázal zaslanie takejto listiny žalovanému a ani reálne náklady, ktoré mu mali vzniknúť s uplatňovaním pohľadávky. V danom prípade sa jedná o sporové konanie a sporové konanie je konaním návrhovým. Žalobca je povinný k žalobe pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, resp. uviesť

dôkazy, ktoré v priebehu súdneho konania navrhuje vykonať. Jedná sa o jeho dôkaznú povinnosť a práve v sporovom konaní je nesplnenie dôkaznej povinnosti spojené s procesnou zodpovednosťou za nedokázanie tvrdených skutočností, to znamená s neunesením tzv. dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu má dôkazné bremeno, určujú normy hmotného práva. Zásadne ho má ten, v koho záujme je dokázanie určitej skutočnosti. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní práve toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). Z obsahu spisu nevyplýva, že by právny zástupca žalobcu vypracoval a zaslal listinu s názvom - Pokus o zmier žalovanému pred začatím konania, tak ako tvrdil v žalobe. Žiadny takýto list obsahom súdneho spisu nie je, preto žalobca ohľadne preukázania tohto nároku neunesol dôkazné bremeno. Súd preto žalobný nárok aj v tejto časti považoval za nedôvodný a žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP, keď vychádzal z toho, že žalobca si v konaní uplatnil.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť s tým, že mu bude priznaný nárok na plnú náhradu trov konania. Uviedol, že súd vychádzal zo záveru, že medzi sporovými stranami uzavretá zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť a správny údaj o RPMN. Závery súdu a rozhodnutie nadväzujúce na tieto závery žalobca napadol preto, že prvoinštančný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil aj po právnej stránke. Závery súdu o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, odporujú zákonnej definícii nielen tohto pojmu, ale aj pojmu „celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom“ tak, ako sú upravené v ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 17.02.2015. Súd prvej inštancie v konaní nevykonal žiadny dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb bolo povinné, a netvrdila to ani žalovaná strana. Poukázal na to, že aj zo samotného znenia o informatívnej platbe uvádzanej pre prípad uzavretia dohody o poskytnutí služieb vyplýva, že uzavretie dohody nie je podmienkou získania úveru. Uviedol, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že súčasťou celkových nákladov sú náklady akéhokoľvek druhu, ktoré spotrebiteľ musí zaplatiť, a ktoré v prípade doplnkových služieb vyplývajú z takej dohody o doplnkovej službe, ktorej uzavretie je podmienkou pre získanie úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok. Súd prvej inštancie preto postupoval nesprávne, ak dospel k záveru, že pri výpočte RPMN sa malo uvažovať s celkovou platbou, ktorá okrem splátky úveru zahrňuje aj sumu platby podľa dohody o poskytovaní služieb. V dôsledku opísaného nesprávneho postupu teda súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil ako nesprávne uvedenú hodnotu RPMN, a tiež celkovú čiastku, ktorú má spotrebiteľ uhradiť. Celková čiastka tak v prípade predmetnej zmluvy predstavuje súčet úveru, úrokov a poplatku za poskytnutie úveru, čo spolu predstavuje sumu 2.131,14 Eur (keďže istina bola 1.500 Eur, poplatok za poskytnutie úveru 150 Eur a úroky spolu 481,14 Eur). Namietol tiež rozhodnutie v časti zamietajúcej uplatnený nárok na zmluvnú pokutu. Skutočnosť, že ustanovenie o zmluvnej pokute nie je individuálne dohodnuté, nespôsobuje jeho neplatnosť. Podľa ust. § 53 ods. 1 a 2 OZ písm. a) individuálne dohodnutá podmienka nikdy nie je neprijateľná podmienka a b) individuálne nedohodnutá podmienka je neprijateľná len vtedy, ak spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu ČR vo veci sp. zn. III.US 3725/13 zo dňa 10.04.2014. Podľa zákona aj súdnej praxe (napr. rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-34/13) za neprijateľnú podmienku nepovažujú ustanovenie, ktoré odráža obsah zákonného ustanovenia. Zmluvná pokuta dohodnutá v zmluve zodpovedá ust. § 53b ods. 1 OZ a jeho vykonávacieho predpisu (§3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.). Ust. § 3a ods. 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. bolo dodržané, pričom súd prvej inštancie rozhodnutie o zamietnutí nároku na zmluvnú pokutu odôvodnil skutočnosťami, ktoré sú všeobecné, neurčité a nepreskúmateľné, a súčasne ktoré sú v rozpore s § 53b ods. 1 OZ.

4. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 19Csp/12/2018 bolo zaplatenie sumy 1.735,53 Eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 1.104,39 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.104,39 Eur od 04.10.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 27,26%.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

8. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

9. Zákonom č. 129/2010 Z.z. bola do právneho poriadku Slovenskej republiky implementovaná smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora, vnútroštátne súdy, ktoré uplatňujú vnútroštátne právo, sú povinné vykladať ho v čo najväčšej miere s ohľadom na znenie a účel predmetnej smernice tak, aby sa dosiahol ňou sledovaný výsledok, a teda konať v súlade s čl. 288 tretej odseku Zmluvy o fungovaní EÚ. Z citovaných zásad tak pre súdy Slovenskej republiky vyplýva povinnosť, aby pri výklade oddielu I. prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v čo najväčšej možnej miere vzali do úvahy znenie a účel tých ustanovení smernice, na ktorých implementáciu bolo toto ustanovenie do nášho právneho poriadku zavedené, aby zaručili tejto smernici úplnú účinnosť. Prílohou č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. bola do právneho poriadku Slovenskej republiky prevzatá príloha I. smernice 2008/48/ES. Tieto ustanovenia smernice boli predmetom výkladom Súdneho dvora EÚ, ktorý vo svojom rozsudku z 21.04.2016 vo veci C-377/14 vyslovil, že čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice sa má vykladať v tom zmysle, že ... výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom, a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Z citovaného rozsudku teda možno vyvodiť, že pod pojmom „celková výška čerpania“ v prílohe I. smernice 2008/48/ES nemožno rozumieť sumu dohodnutú ako suma úveru alebo úverový limit v zmluve o úvere, ale sumu, ktorá bola reálne daná spotrebiteľovi k dispozícii na ten účel, na ktorý sa zmluva uzatvára. Zmluva musí podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. obsahovať aj celkovú výšku úveru v zmysle, v akom ju definuje citovaný rozsudok Súdneho dvora a z takejto výšky sa potom podľa prílohy č. 2 citovaného zákona musí vychádzať aj pri výpočte RPMN.

10. Na základe uvedeného, záver súdu o tom, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, je teda správny už z tohto dôvodu, a preto nie je potrebné ďalej rozoberať ním použité dôvody. Právny následok ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. znamená v podstate čiastočnú neplatnosť zmluvy o úvere v časti úrokov a poplatkov, takže veriteľ na ne nemá nárok (porovnaj v tomto smere napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 238/2017).

11. Z obsahu zmluvy uzavretej medzi stranami vyplýva, že text zmluvy a dodatku bol vopred pripravený dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov, zmluva bola pripravená vopred v podobe predbežne formulovanej tzv. typovej, resp. štandardnej zmluvy, pričom do zmluvy sa dopisovali údaje individualizujúce spotrebiteľa. Žalovaný ako spotrebiteľ mal síce zrejme možnosť oboznámiť sa s dojednanými zmluvnými ustanoveniami pred podpisom zmluvy, ale nesporné nemohol ovplyvniť ich obsah. Zmluvné dojednanie obsiahnuté v zmluve preto s poukazom na ust. § 53 ods. 2 OZ i čl. 3 bod 2 smernice nemožno považovať za individuálne dojednané. Je nesporné, že žalovaný ako spotrebiteľ nemal žiadnu reálnu možnosť ovplyvniť obsah vopred dodávateľom navrhnutých dojednaní o zmluvnej pokute. Mohol iba zmluvu ako celok odmietnuť alebo ju prijať a podrobiť sa teda tak i dodávateľom nanútenému dojednaniu o zmluvnej pokute. Dôkazné bremeno preukázať, že dojednanie o zmluvnej

pokute bola individuálne dohodnuté prítom v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka zaťažuje žalobcu ako dodávateľa. Žalobca ale v konaní individuálne dojednanie zmluvnej pokuty nepreukázal.

12. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchyliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a rovnako ho potvrdil aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, keď súd prvej inštancie správne o tomto nároku rozhodol v zmysle pomeru úspechu žalobcu v spore, pričom v podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (bod 39.).

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, ako aj čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonómiu rozhodnúť priamo tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním preukázateľne nevznikli a bolo by zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu, priznať mu nárok na náhradu trov konania.

14. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).